

זרוע החוק הלבן

תמונה המסמלת את הטרנדית של דרום-אפריקה: שוטף לבן מצווה על גבר כושי צעיר להסתלק. היא צולמה אחרי שממשלת דרום-אפריקה הכריזה על רובע-מגורים כושי, בקירבת העיר

יוהנסבורג, כאזור לבן — וציוותה על תושבי השחורים לפנותו תוך 24 שעות בלבד. מי שלא נשחזר לפקודה זו מרצונו הוא — סולק מייד בכוח. בתי התושבים השחורים נהרסו כולם על-ידי דחפורים — ותושבי המקום גורשו באכזריות אל מחנה ארעי ומרוחק מאוד.

שים גם בכינוי-הבזו כפיר, מילה ערבית שפירושה כופר. צאצאי ההולנדים, שפעם נקראו בורים („איכרים“) קוראים לעצמם אפריקאנרים, לכן אינם אוהבים שקוראים לכושים אפריקאים.

אבל המיון הגדול לא הושלם עדיין. מדי פעם מגיעה הלשנה לוועדת הסינוח, כי פלוני המוכר כלבן הוא ציבעוני; או שציבעוני פלוני הוא בעצם שחור. שינוי הסינוח גורר אחריו שינוי מקום המגורים. שינוי המיקצוע שמוחר לעסוק בו, העברת הילדים לבית-ספר אחר.

• טוהר הגזע

צעיר בן 18 זכה היום בעירעור שִׁי-הגיש נגד שינוי מעמדו הגזעי, מצבי-עוני לאפריקאי. השופט מייבורג מפרר טוריה קבע, כי הצעיר, אלק סטיפן מארקס, פועל-דפוס מיוהנסבורג, הוא אכן ציבעוני.

פסק-הדין ניתן אחרי שהשופט מיי-בורג שמע את טיעון הצדדים. בבקשה הקוראת לשר-הפנים לשנות את הקביעה שנעשתה על-ידי הוועדה למיון גזעי, ולהחזיר למבקש את סיווגו הקודם כ־ציבעוני.

בתחילה פנה אלק מארקס אל ועדת העירעורים של הוועדה למיון גזעי, אהרי ששוג כאפריקאי. אבל עירעורו נדחה, והוא נשאר אפריקאי.

כבוד השופט מייבורג אמר היום, של-דעתו לא היתה ועדת העירעורים מוס־

(המשך בעמוד 29)

שורשים עמוקים מאד בקאלבניזם. ואילו ד"ר לבר אמר, כי המשפחה ה־אפריקאנית היא בעלת אופי פאטריאר-כאלי חזק מאוד. התרבות שלה שמה דגש חזק מאוד על הדיבור „כבד את אביך“.

ועדה

רסיווג גזעים

תנ"ך ממלא מקום חשוב מאוד בחייו של האפריקאנר. לא רק בתפילתו, כי אם גם בספרי ההיסטוריה שלו. על כתבי-הקודש הוא מבסס את הגדולה בתור-עבותיו: האפארטהייד. ולא מיקרה הוא, שאין כימעט הפרדה בין דת ומדינה ב־דרום-אפריקה.

האפריקאנרים לומדים שהם העם הנבחר, כשם שבני-ישראל היו פעם העם הנבחר. עליהם לשמור על ייחודם ועל טהרתם. אסור להם לטשטש את ההבדל שבין לבין האחרים, ואסור להם לקבל את האחרים כשחים. על כן, אין אלוהים המאחד הגִ' דול, המביא יחדיו את כל עמי הארץ — כי אם המפריד הגדול, ולדברי ביטאון ה־נסיסה ההולנדית של דרום-אפריקה: „לב־נים ולא־לבנים חיים תחת חוקי-קיום שו־נים“.

האפארטהייד פירושו — חיים בנפרד. ל־אורה: שני הגזעים — הלבנים והשחורים — יחיו ויתפתחו באיזורים נפרדים אבל כדי לנצל את העושר העצום של הארץ, זקוק האיש הלבן לעובד השחור. כל עוד הוא עובד ומגדיל את הונו או את הנאתו של האיש הלבן — מותר לשחור להימצא ב־קירבת הלבן. אבל החוק אסר עליו להביא עימו את אשתו, אסר עליו לעסוק במיק-ציעות השמורים ללבנים — ואם שחור ולבן עושים אותה עבודה, משתכר הלבן פי שבע. ברגע שהוא מאבד את כושרו הגופני — הוא מפורט וחיוב לשוב לאיזור הול והעלוב שממנו בא. כי באותו רגע תמה יעילותו בשביל האדון הלבן.

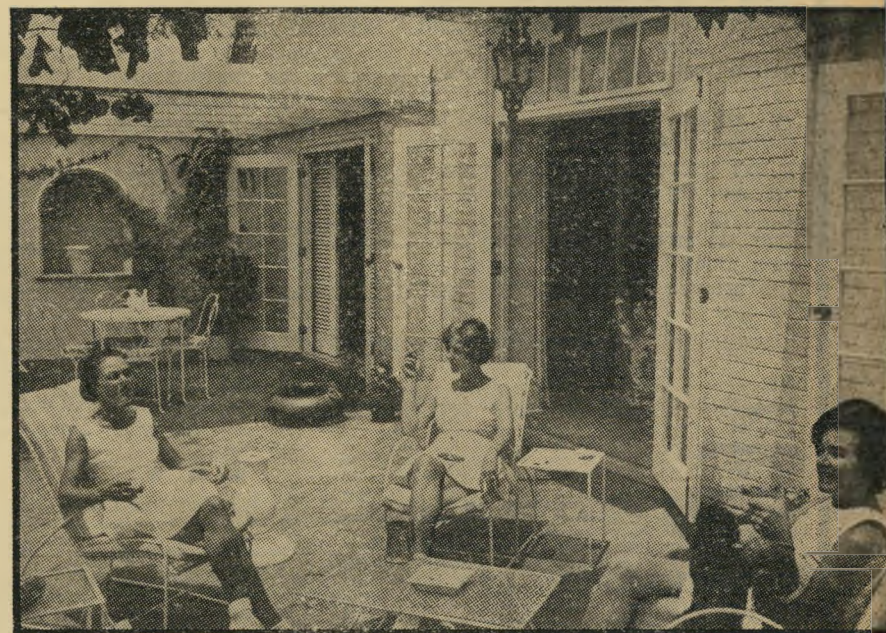
כדי להבטיח את הפרדת הגזעים חוקק ב־1949 חוק איסור הנשואין המעורבים. שמטרתו „לשים קץ לעירוב הדם ולעודד טוהר הגזע“. כעבור שנה הוקקה פקודת המוסר, המטילה עונשים חמורים על כל המקיים מגע מיני עם מי שאינו בן גזעו.

מכיוון שנשואין מעורבים הפכו לפשע, היה חיוני שהשליטונות יידעו בדיוק לאיזה גזע שייך כל תושב. הוקמו ועדות לסינוח גזעי, שמהן 18 שנה עוסקות בסיווג כל תושבי דרום-אפריקה לפי הגזע, וציון שיי-כותם זו בתעודת הזהות. במיקרה של ספק, הוסמכו חברי התעודים האלה לקבוע את השייכות הגזעית על-פי קירורל השיער, צבע העור, עובי השפתים ודעתם הכללית של השכנים.

המספרים האחרונים שפורסמו עד כה:

11.645.000	אפריקאים
3.250.000	לבנים
1.648.000	ציבעונים
522.000	אסיאתים.

אגב, ההגדרה הרשמית של איש שחור היא באנטה, שפירושה עם. הלבנים משתמי

חיי עושר

שלוש נשים לבנות מבלות בנועם, על מירפסת הווילה של אחת מהן. חייהן העושר והרווחה של מרבית הלבנים אפשריים אך ורק הודות לתנאי-העבדות בהם מנוצלים הכושים, ולאוצרות-הטבע העצומים של מדינה זו.

להוליד יותר. זה הלך בסדר — עד שה־ליבראלים האלה שמעו על העניין. הקימו צעקות בעיתונים. זה נפסק. לפני שנהיה נהג ומדריך תיירים, עבד שכע שנים במשטרה. מזה שנה ברודויה, בשירות-התגובות, כאשר השאילה ממשלת דרום-אפריקה לממשלת איאן סמית 5000 שוטרים למלחמה במחתרת הכושית שם.

• מתוך „ראנד דיילי מייק“:

האפריקאנר נוטה יותר להיכנע למיש-מעת מאשר בני-ארצו דוברי-האנגלית או היהודים. זאת מגלה מחקר של ה־מחלקה לסוציולוגיה של אוניברסיטת ויטוטרסראנד.

ד"ר הנרי לבר, מרצה בכיר לסוציו-לוגיה בוויתס, עמד בראש המחקר. מס־תבר, כי האפריקאנרים הם הקבוצה בע־לת „התחושה המישמעית“ החזקה ב־יותר, היהודים בעלי התחושה החלשה ביותר. כאשר נתבקש להגדיר את המ־שג „תחושה מישמעית“, השיב ד"ר לבר: „זהו נושא מסובך. התחושה ה־מישמעית מעידה על אופיו של אדם שהוא אנטי-דמוקראטי בכוח, או פא־שיסטי“.

יתכן, הטעים, שהגורם היסודי לכך טמון בנכונות אותו אדם להיכנע ל־מישמעת.

כאשר נתבקשו להבהיר את המימצ־אים, הביעו כמה מעורכי המחקר דיעות מגוונות. פרופסור ואגור, שנשאל מדוע לדעתו האפריקאנר ממושמע וגם חוקפני יותר, השיב: „זה חלק מההיסטוריה שלו, ההכנעה לכוח עליון היא בעלת

דם קולח מפיו. הוא מת כעבור זמן קצר, בין המושבים.“ האפריקאי לא היה חמוש.

קריניים

רעיקור כושים

ב־סענו דראות כפר של ילדים, מבני שבט זולו. לשם כך היה עלינו להצ־טיד תחילה ברשיון מיוחד בפריטוריה ה־בירה, המתיר לנו להיכנס לאיזור הסגור. ברשיון היו כלולות מיספר הוראות:

עלינו להתייצב מייד עם בואנו בפני ה־ממונה על הכפר ולמסור לו את הרשיון, אסור לנו לדבר עם הילדים בגנות הממ־שלה או למתות ביקורת על פעולה מפעו־לותיה, אסור לצלם תמונות תועבה או תמונות בלתי-מוסריות. הכחנה לאותן אפ־ריקאיות חשופות-חזה.

הגענו לכפר: אוסף של ביקתות ציבעו־ניות, וקומץ קטן של נשים וילדים אשר הציעו עבודת-יד לתיירים. הגברים עובדים כולם בערים הלבנות או במיכרות. נהג האוטובוס, בלונדי גבוה ונאה, עמד בצד, משועמם. פתחנו בשיחה של מה בכך, כאשר שמע שאני מישראל, העיר: „גם לכם יש בעיות עם שחורים.“ אמר זאת כב־ברית, כשותף.

נגענו בשאלה המעסיקה גם את הישרא־לים: הבעייה הדמוגרפית. הם מתרבים כמו שפנים. מתרוצצים אצ־לם כל מיני ליבראלים ונותנים להם שי־רותים רפואיים. בקייפטאון הנהיג הרופא המחזוי טיפול בקרני רנטגן, שלא יוכלו

זהב

שלושה פועלים כושים בי-מיכרה זהב גוררים עגלות העמוסות מטילי זהב מזוקק ומוכן לשיווק.